

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/42/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203310
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6718203310.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobcu H. D., s trvalým pobytom J. XXX, XXX XX Y., právne zastúpeného Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 452, právne zastúpenému Advokátska kancelária Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 430,73 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 19Csp/126/2018-93 z 26. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 430,73 Eur (časť I. výroku), **p o t v r d z u j e.**

II. Rozsudok Okresného súdu Zvolen v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 430,73 Eur od 09. 09. 2017 do zaplatenia (časť I. výroku) a v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) zrušuje a vec mu v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 26. 10. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 430,73 Eur spolu s úrokom z omeškania v miere 5 % ročne zo sumy 1 430,73 Eur od 09. 09. 2017 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok).

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % a to do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 1 430,73 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 430,73 Eur od 09. 09. 2017 do zaplatenia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia s odkazom na Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500041655 (správne má byť číslo 8500041654 - poznámka odvolacieho súdu) zo dňa 25. 02. 2014 (ďalej aj „Zmluva o úvere,“ resp. „zmluva“).

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) v znení účinnom do 31. 03. 2015, § 3 ods. 1, § 39 ods. 1, § 52a, § 43a, § 43c, § 44 ods. 1, 2, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6 OZ v znení účinnom do 31. 05. 2014, § 40 ods. 1 až 4 OZ v znení účinnom do 31. 10. 2015, § 1 ods. 2 prvá veta, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 prvá veta, § 9 ods. 7, prvá veta, § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej a „Zákon o spotrebiteľských úveroch,“ resp. „ZoSÚ“) v

znení účinnom do 31. 05. 2014, § 2 písm. d), g), i), Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 03. 2015, § 295, § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z.z. (ďalej aj „CSP“).

Súd prvej inštancie považoval za nesporné medzi stranami sporu, že dňa 19. 02. 2014 žalobca podpísal návrh Zmluvy o úvere, v ktorom boli vyplnené údaje v bode 5; následne žalovaný dňa 25. 02. 2014 doplnil údaje do bodu 6 a podpísal návrh žalobcu na uzatvorenie Zmluvy o úvere; žalovaný previedol na bankový účet žalobcu sumu 1 284,25 Eur a nie sumu 1 500,- Eur, pretože si započítal sumu 215,75 Eur z titulu jeho pohľadávky podľa Dohody o poskytnutí služby; žalobca zaplatil žalovanému celkom 2 714,98 Eur, pričom poslednú platbu zaplatil dňa 08. 09. 2017.

Podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k platnému uzavretiu Zmluvy o úvere. V zmysle § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu a musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 ZoSÚ. Podstatné náležitosti zmluvy musia byť výsledkom zhodného prejavu vôle oboch zmluvných strán a nemôže byť ich určenie a doplnenie ponechané na svojvôli veriteľa, bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Prvoinštančný súd poukázal na to, že kontraktačný mechanizmus uzatvárania zmlúv upravuje Občianskeho zákonníka § 43a nasl., v zmysle ktorých ustanovení prijatie návrhu na uzavretie zmluvy (akceptácia) nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi (t.j. doručením akceptácie) a týmto okamihom je potom zmluva uzavretá. Pokiaľ prijatie návrhu obsahuje zmeny, je v zmysle § 44 ods. 2 OZ odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh a na uzavretie zmluvy sa potom vyžaduje akceptácia zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa (v danom prípade žalobcu), pričom jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie nového návrhu.

Z bodu 13 návrhu (žiadosti) zmluvy síce vyplynulo, že k uzatvoreniu zmluvy dochádza (už) riadnym vyplnením a následným podpisom návrhu (žiadosti) všetkými stranami, avšak pre neplatnosť tohto zmluvného ustanovenia k uzatvoreniu zmluvy takýmto spôsobom nemohlo dôjsť. Podľa názoru súdu prvej inštancie je neplatné predmetné ustanovenie z dôvodu rozporu a obchádzania zákona (Občianskeho zákonníka). V zmysle § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Súd prvej inštancie mal za to, že vopred žalovaným naformulované ustanovenie bodu 13 sa neprípustne odchyľuje od ust. § 43a nasl. OZ v neprospech spotrebiteľa, nakoľko veriteľovi (žalovanému) umožňuje doplniť v zásade akékoľvek údaje do bodu 6, ktoré nebudú korešpondovať s údajmi v (bode 5) návrhu (žiadosti) spotrebiteľa (žalobcu), pričom automaticky doplnením týchto údajov má dôjsť k uzatvoreniu zmluvy a navyš žalovaný ani nie je povinný doručiť túto zmluvu žalobcovi. V konaní síce bolo predložené Oznámenie o schválení úveru, ktoré podľa vyjadrenia žalovaného malo byť tiež potvrdením zmluvne dojednaných ustanovení, s ktorým sa súd prvej inštancie nestotožnil, pretože v predmetnom oznámení sú uvedené úplne nové resp. iné údaje ako boli v žiadosti (návrhu) žalobcu na uzavretie zmluvy (najmä o dátume splatnosti prvej splátky a o dátume splatnosti poslednej splátky), ktoré údaje sú obligatónnymi zákonnými náležitosťami samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Ďalej na základe bodu 2.1 Zmluvných dojednaní (ktoré navyš nie sú ani podpísané a sú písané takmer nečitateľným drobným písmom) mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby žalovaný (veriteľ) schválil iné parametre požadovaného úveru ako uviedol žalobca v žiadosti (čo samo o sebe je odmietnutím návrhu v zmysle § 44 ods. 2 OZ) bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností žalovaného a tiež mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby bol termín splatnosti splátky v prípade akceptácie návrhu zo strany žalovaného stanovený (jednostranne) žalovaným na bližšie nekonkretizovaný deň (medzi v poradí 1.-15. dňom) a teda žalobca sa tak vopred vzdal práva poznať konkrétny deň splatnosti splátok ako jednej zo zákonných náležitostí zmluvy. Takisto mala byť stanovená jednostranne žalovaným aj splatnosť prvej splátky (medzi 1.-15. dňom nasledujúceho mesiaca po poskytnutí úveru, tak že minimálne to bude 32 dní od poskytnutia úveru a nie viac ako 48 dní). Celková výška úveru (RPMN), taktiež obligatónna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, mala byť (čl. 3, bod 3.1 Zmluvných dojednaní) žalobcovi (jednostranne) oznámená žalovaným podľa čl. 2, bod 2.2 Zmluvných dojednaní. Čo sa týka výšky úrokov, žalobca sa mal zaviazat' vopred platiť úroky uvedené nie v bode 5 žiadosti, ale v bode 6 žiadosti (bod 5.1 a 5.2 Zmluvných dojednaní), ktoré ale nesmel vyplniť (na tlačive žiadosti je poznámka „nevypĺňajte“) a dopíňal ich následne veriteľ (žalovaný) a výšku týchto úrokov mal opäť následne len (jednostranne) oznámiť spotrebiteľovi (žalobcovi).

Podľa čl. 2, bod 2.2 Zmluvných dojednaní tak mali byť konkrétne obligatónne (zákonné) náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle (písomne) dohodnúť, len jednostranne určené žalovaným a tento ich

mal následne len oznámiť žalobcovi. Je absolútne neprípustné a v neprospech spotrebiteľa (žalobcu), aby takto malo dôjsť k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy potom, ako veriteľ doplní do zmluvy, resp. uvedie v jednostrannom úkone (Oznámení o schválení úveru) nové alebo iné údaje, čo sa naviac nemalo považovať za porušenie povinnosti žalovaného a tieto (aj zmenené a nové doplnené údaje) mal žalovaný len oznámiť (jednostranným úkonom) žalobcovi.

V posudzovanej veci dňa 19. 02. 2014 žalobca podpísal predtlačенý formulár (vyhotovený žalovaným) na uzavretie zmluvy, ktorý v bode 5 obsahoval údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere s poznámkou „vyplňte“ (hoci ho evidentne vyplnil sám žalovaný) a v bode 6 obsahoval údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere s poznámkou „nevypĺňajte“, ktoré až následne dňa 25. 02. 2014 doplnil (dopísal) taktiež žalovaný a ktoré v bode 6 oproti údajom v bode 5 obsahovali zmeny a doplnenia - údaj RPMN sa zmenil z 63,32 % na 76,21 % (správne má byť 70,01%- poznámka odvolacieho súdu) a v bode 6 bol oproti bodu 5 doplnený nový údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5,25 %. Predmetné zmeny a doplnenia v bode 6 potom podľa názoru prvoinštančného súdu spôsobili právny následok (§ 44 ods. 2 OZ) odmietnutia návrhu žalobcu zo strany žalovaného a následne išlo už o nový návrh zo strany žalovaného, pričom žalovaný v spore nepreukázal akceptáciu jeho nového návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu. Nečinnosť a mlčanie žalobcu pritom za akceptáciu nového návrhu (žalovaného) považovať nie je možné (§ 44 ods. 1 O Z).

Podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k platnému uzavretiu (obligatórne písomnej) zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na podporu svojich záverov súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/755/2015 zo dňa 27. 01. 2016 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/197/2017 zo dňa 26. 04. 2018.

Pokiaľ nebola platne uzavretá Zmluva o úvere, nemohla byť platne uzavretá ani Dohoda o poskytnutí služieb, ktorá je podľa § 52a OZ závislou zmluvou na Zmluve o úvere. Z obsahu Dohody o poskytnutí služieb vyplynulo, že na základe tejto dohody sa mali poskytovať „služby“ k uzavretej Zmluve o úvere. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že ak by bola Zmluva o úvere uzatvorená platne (k čomu ale podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo), aj vtedy by existovali dôvody na vyhovieť žalobe v plnom rozsahu, pretože Zmluva o úvere nespĺňa obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch, čoho následkom by bola bezúročnosť úveru podľa § 11 ZoSÚ; dojednaná výška ročnej úrokovej sadzby 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi a teda išlo by o neplatné dojednanie; Dohoda o poskytnutí služby je neplatná pre rozpor dobrými mravmi ako aj pre neprijateľnosť zmluvnej podmienky.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že v Zmluve o úvere boli najmä termín splatnosti splátok, termín konečnej splatnosti úveru a RPMN, na ktorých sa mali zmluvné strany dohodnúť ako výsledok ich konsenzu, avšak boli len jednostranne určené žalovaným (čo nemožno považovať za dojednanie zmluvných strán - dvojjstranný právny úkon), preto nedošlo k písomnej obojstrannej dohode zmluvných strán na týchto povinných náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy, čo (v prípade platného uzavretia zmluvy) spôsobuje ex lege bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť.

Pokiaľ v prípade podstatných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný odkazoval na Zmluvné dojednania (ktoré by podľa čl. 7 Zmluvy o úvere mali tvoriť jej neoddeliteľnú prílohu), súd prvej inštancie uviedol, že Zmluvné dojednania neboli podpísané. V tejto súvislosti súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/396/2014 zo dňa 10. 02. 2015 a na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 11. 2011, sp.zn. 2Cdo 245/2010.

Prvoinštančný súd poukázal na to, že úver zo Zmluvy o úvere by za predpokladu jej platného uzavretia bol bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že je v nej uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa, pretože v zmluve uvedená RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, keďže Zmluva o úvere v časti RMPN nezohľadňuje aj náklady (215,75 Eur) na základe Dohody o službách ako služby doplnkovej, tak ako to ukladá § 2 písm. g/ a i/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, čo súd prvej inštancie považoval za zavádzajúce (klamlivé) vo vzťahu k žalobcovi (spotrebiteľovi) a v jeho neprospech. Naviac, v bode 6 Zmluvy o úvere je uvedený údaj o úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN len 69,01 %, čo je matematický i logický „nezmysel“, nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. RPMN je tak uvedená v zmluve nesprávne a v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, čo (v prípade platného uzavretia zmluvy) spôsobuje taktiež ex lege bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť.

Dojednanie o výške ročnej úrokovej sadzby 70,01 % (a pri revolvingovom úvere 76,21%) považoval súd prvej inštancie za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, pretože podľa Prehľadu priemerných úrokových sadzieb podľa NBS v období 02/2014 bola priemerná výška ročnej úrokovej miery 11,16 % a teda dojednaná výška úrokov takmer 7-násobne prevyšovala obvyklú mieru úrokov pri spotrebiteľských úveroch v danom čase, čo súd prvej inštancie považoval za výšku úrokov úžernícku a v rozpore s

dobrymi mravmi s následkom neplatnosti takéhoto dojednania. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že obvyklá výška odplaty v danom období bola 46,30 % a táto nebola podstatne prevýšená, nakoľko podľa súdnej praxe sa podstatné prevýšenie odplaty považuje navýšenia o 25 - 27 %, súd prvej inštancie uviedol, že z listinného dôkazu predloženého samotným žalovaným štandardné európske informácie vyplynulo, že na poskytnutie úveru sa vyžadovalo uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy (čo potvrdil aj žalobca na pojednávaní, nakoľko aj v súčasnosti sú mu v prospech žalovaného vykonávané zrážky zo mzdy) a nie je potom pravdivé tvrdenie žalovaného, že priemerná výška RPMN v danom období pre tento typ úveru bola 46,30 %, pretože v danom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (ktorým je podľa § 551 OZ aj Dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 29,22 % a teda navýšenie odplaty (RPMN) bolo v danom prípade až o 40,79 % oproti priemernej výške RPMN v danom období.

Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služieb, súd prvej inštancie ju považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1, § 39, § 53 OZ, nakoľko boli žalobcovi zo strany žalovaného tieto „doplnkové služby“ nanútené a nedošlo k slobodnému prejavu vôle zo strany žalobcu, tieto služby neboli individuálne so žalobcom dojednané a žalovaný opak nepreukázal a táto dohoda sa prieči aj dobrým mravom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v ten istý deň žalobca podpísal dva návrhy zmlúv s identickým obsahom, na rovnakú výšku úveru a s dvoma dohodami o poskytnutí služieb (ide o predmet konania vedený na okresnom súde pod sp.zn. 19Csp/125/2018), ktoré žalovaný podpisoval taktiež v rovnaký deň. Je zrejmé, že mohla byť uzatvorená jedna úverová zmluva na sumu 3 000,- Eur (a nie dve zmluvy každá po 1 500,- Eur) v ten istý deň, čo len svedčí o tom, že faktickým účelom Dohody o poskytnutí služieb bolo dvakrát od žalobcu „vytiahnuť“ poplatok za „služby“, teda dvakrát po 215,75 Eur, o ktoré sumy sa potom ponížili obidva úvery (tieto poplatky boli splatné už poskytnutím úverov) a teda reálna výška poskytnutých úverov nebola 2 x po 1 500,- Eur, ale len 2 x po 1 284,25 Eur. Žalobca mal na základe predmetnej dohody zaplatiť sumu 215,75 Eur a to za to, že si môže za splnenia konkretizovaných podmienok odložiť maximálne tri splátky v celkovej sume (241,11 Eur) takmer sa rovnajúcej výške samotného poplatku, avšak tieto tri splátky by musel aj tak následne zaplatiť. Je pritom zrejmé, že poplatky (2 x 215,75 Eur a pri revolvingu 2 x 112,08 Eur) mal žalobca vopred (už pri poskytnutí úveru) zaplatiť aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu žiadnych „služieb“ zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo a teda žalobca by reálne takéto „protiplnenie“ za svoje platby ani nemusel dostať. Žalovaný podľa názoru prvoinštančného súdu žalobcovi „vnútil“ aj iný úkon ako ten, ktorý bol pri podpise Zmluvy o úvere vo sfére záujmu žalobcu, ktorý len podpisoval žalovaným vopred pripravené formulárové zmluvy, bez možnosti zasiahnuť do ich obsahu, pričom žalovaný v spore nepreukázal individuálne dojednanie týchto ustanovení. Žalovaným vopred pripravené a predtlačené inkorporačné klauzuly o prehláseniach žalobcu o dobrovoľnosti služieb nie sú dôkazom o individuálnom dojednaní (žalobca nemal možnosť znenie týchto klauzúl ovplyvniť). Súdu prvej inštancie bolo z jeho vlastnej činnosti známe, že spotrebiteľia o takýto druh služby žalovaného reálne „nežiadali“, avšak keby predpripravenú formulárovú žiadosť o uzavretie takejto dohody nepodpísali, úver by im nebol poskytnutý a teda nemali možnosť takéto „služby“ odmietnuť. Na podporu svojho záveru súd prvej inštancie poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/197/2017 zo dňa 26. 04. 2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.15Co/39/2016 z 23. 02. 2016. Pokiaľ ide o dojednanie zmluvných strán (bod 8.4 Zmluvy o úvere ohľadom započítania predmetných poplatkov ku dňu poskytnutia úveru), podľa názoru súdu prvej inštancie ide opäť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko takéto dojednanie bolo predpripravené na zmluvnou formulári a je obsiahnuté tiež v Zmluvných dojednaniach a teda žalobca nemal reálnu možnosť ovplyvniť obsah takéhoto dojednania. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 10C/53/2016-38 z 23. 05. 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/130/2017 z 28. 11. 2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo 21/2013 z 27. 11. 2013. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný reálne poskytol (previedol na bankový účet žalobcu) sumu 1 284,25 Eur a že žalobca uhradil žalovanému celkom sumu 2 714,98 Eur (poslednú platbu dňa 08. 09. 2017), čo je o 1 430,73 Eur viac, ako žalobcovi poskytol žalovaný. Vzhľadom na uvedené nesporné skutočnosti medzi stranami sporu a vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o neplatnom uzavretí Zmluvy o úvere a neplatnom uzavretí Dohody o poskytnutí služieb, dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 430,73 Eur a na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške (5% ročne) z tejto sumy odo dňa 09. 09. 2017 je dôvodný. Žalobca mal v spore úplný úspech, a preto mu súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v miere 100 %, pričom o konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutom výroku a žalobu zamietol aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a priznal mu právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 od. 1 písm. f) a h) CSP.

Uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami nebola platne uzavretá zmluva o revolvingovom úvere z dôvodu, že prijatie návrhu na uzavretie zmluvy obsahuje zmeny a doplnenia a považuje sa preto za odmietnutie návrhu.

Pre vznik každej zmluvy platí, že musí mať obligatórne náležitosti ustanovené právnym poriadkom. Ak tieto dodržané nie sú, potom nedochádza k vzniku zmluvy. Ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti (t.j. fakultatívne), potom absencia takýchto fakultatívnych dojednaní (či už pre ich neplatnosť, nedojednanie a pod.) má za následok len to, že takéto dojednania nie sú platné. Ich nedodržanie nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Aj podľa právnej teórie (napr. Fekete, I. : Občiansky zákonník. Komentár. EPOS. 2007, str. 119) : Všetky právne úkony ku svojej platnosti vyžadujú podstatné zložky, t.j. také, bez ktorých by nešlo právny úkon (essentialia negotii). Právny úkon okrem toho obsahuje aj pravidelné zložky (naturalia negotii), ktoré sa pravidelne vyskytujú pri každom právnom úkone. V prípade právnych úkonoch sa z času na čas vyskytujú náhodné zložky (accidentalialia negotii). Pravidelné a náhodné zložky právneho úkonu sú nepodstatnými zložkami právneho úkonu. Ich absencia nebráni tomu, aby išlo o platný právny úkon. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z § 493 Obchodného zákonníka. Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Hodnota RPMN, termín konečnej splatnosti a termín splatnosti splátok nie sú žiadnym zákonom stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy. Jednoznačne to vyplýva zo znenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere.

Ak by súdom prvej inštancie uvedené údaje, ktoré mali byť zmenené a teda mali byť dôvodom neuzavretia zmluvy, boli podmienkou vzniku zmluvy (teda obligatórnou náležitosťou pre jej vznik), potom by § 11 ods. ZoSÚ (osobitne pod písmenom b) nemalo žiadny právny význam.

Záver súdu prvej inštancie o nevzniknutí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o RPMN, je v rozpore so zákonom.

Ako druhý dôvod rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že ak by bola zmluva o úvere platne uzavretá, potom by bola bezúročná, pretože hodnota RPMN nie je vypočítaná korektné. Podľa názoru súdu prvej inštancie do výpočtu RPMN mala byť zahrnutá aj splátka podľa Dohody o poskytovaní služieb.

Na jednej strane súd prvej inštancie samotnú dohodu označuje za neplatnú. Do výpočtu RPMN by tak nemohla byť zahrnutá splátka, ak by Dohoda o poskytovaní služieb mala byť neplatnou.

Záver súdu odporuje § 2 písm. g) ZoSÚ, z ktorého vyplýva, že vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Aj uzatvorenie prihlášky je voliteľné. Ak by teda žalovaný dokument vôbec nepodpísal, tento by nikdy nevznikol. Pokiaľ by splátka podľa Dohody o poskytovaní služieb bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Smernica Rady 2008/48/ES z 29. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vo svojej Kapitole 1. čl. 3 písm. g) hovorí: „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle článku I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2018 zo dňa 27. 03. 2018.

Ďalej namietal nepreskúmateľnosť rozsudku v časti výroku I. priznávajúceho nárok na zaplatenie úroku z omeškania, pretože rozsudok neobsahuje žiadne dokázané skutočnosti a ani právneho posúdenie tejto časti nároku.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolacie dôvody žalovaného považoval za nedôvodné a účelové, neobsahujúce žiadne nové skutkové okolnosti odlišné od tých, s ktorými sa mal súd prvej inštancie vráťane neho oboznámiť v konaní

pred prvoinštančným súdom. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne posúdil dôvodnosť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 430,73 Eur (časť I. výroku) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 430,73 Eur od 09. 09. 2017 do zaplatenia (časť I. výroku) a v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 2 CSP).

5. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

6. Z množstva argumentov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie uviedol, odvolací súd sa stotožňuje s tým, že zmluva je dvojstranný úkon, ktorý vzniká na základe dvoch vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle dvoch strán. Pri uzatváraní zmlúv platí zmluvná voľnosť. Zmluvná voľnosť sa týka jednak možnosti výberu určitého typu zmluvy a jednak tvorby obsahu. To znamená, že účastníci si tvoria obsah zmluvy sami. Obsah zmluvy však nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pretože by takéto dojednania boli neplatné. Spravidla stačí k uzavretiu zmluvy konsenz oboch účastníkov zmluvy. Tak je to u tzv. konsenzuálnych zmlúv (u vôľových úkonov). Niektoré zmluvy sú však v Občianskom zákonníku konštruované tak, že k platnosti zmluvy sa vyžaduje okrem konsenzu aj určitý reálny úkon. Ide o tzv. reálne zmluvy.

7. Návrhom na uzavretie zmluvy (oferta) v zmysle § 43a OZ rozumieme prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je adresovaný jednej alebo viacerým určitým (individuálne určeným) osobám a prejav ktorého je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Pre posúdenia okamihu vzniku zmluvy, resp. vôbec jej uzavretie, je veľmi dôležitý právny úkon prijatia návrhu zmluvy. Prijatím návrhu je včas urobený prejav vôle osoby, ktorej bol návrh určený, že súhlasí s návrhom zmluvy bez výhrad dodatkov obmedzení alebo iných zmien. Takýto úkon je účinný a vyvoláva právne následky okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s návrhom (a s jeho obsahom) dôjde navrhovateľovi. To je zároveň okamih, kedy možno hovoriť o tom, že zmluva bola uzavretá. Z uvedeného vyplýva aby právny úkon prijatia návrhu sa stal perfektným: a/ musí byť urobený osobou, ktorej bol určený (oprávnenou konať za druhého účastníka zmluvy), b/ musí byť urobený včas, c/ nesmie obsahovať žiadne doplnky, obmedzenia, resp. výhrady či iné zmeny, d/ musí byť účinný a musí dôjsť navrhovateľovi. Zákon požaduje aktívne konanie subjektu. Mlčanie alebo nečinnosť sami osebe neznamenajú prijatie návrhu. Pokiaľ by jedna z uvedených podmienok (a / - d /) nebola splnená, nemohlo by dôjsť k uzavretiu zmluvy. Je veľmi dôležité, aby akceptant, ktorý prijíma návrh neurobil vo svojom prejave zmeny, doplnky, dodatky, obmedzenia alebo výhrady. Takýto prejav by sa považoval za odmietnutie návrhu, a zároveň by to bol nový návrh, resp. protinávrh. K uzavretiu zmluvy by v danom prípade mohlo dôjsť iba vtedy, ak by pôvodný navrhovateľ (teraz ako akceptant) prijal nový návrh, ktorý mu zaslal pôvodný akceptant (teraz navrhovateľ) podľa presne určených pravidiel na prijatie návrhu. Aby bola zmluva uzavretá, musí byť úplná zhoda oboch strán v otázke obsahu zmluvy.

8. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že údaje o požadovanom revolvingovom úvere (bod 5. žiadosti) sú odlišné od údajov o schválenom revolvingovom úvere (bod 6. žiadosti), a to konkrétne v údají týkajúcom sa RPMN za úver (v bode 5 je uvedená hodnota 70,01 % a 63,32% po poskytnutí revolvingu a v bode 6 hodnota 69,01 %, 70,01%), pričom bod 6. obsahuje ďalší údaj o výške ročnej úrokovej sadzby úrokov z omeškania 5,23%.

Síce v bode 2.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. je uvedené, že „...Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a

RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlužníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti na strane veriteľa“, i podľa názoru odvolacieho súdu zmeniť výšku RPMN úveru bez toho, aby to neznamovalo odmietnutie návrhu akceptantom (žalobcom) a zároveň aby to nebol nový návrh, resp. protinávrh, nie je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 OZ možné. Údaje o schválenom úvere žalovaným v čase, kedy Zmluvu o úvere podpísal žalobca, totiž neboli obsahom zmluvy, preto ich žalobca nemohol písomne akceptovať.

9. Ako bolo uvedené, zmenené údaje, ktoré boli obsahom bodu 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere smerované žalovaným žalobcovi, predstavovali nový návrh na uzatvorenie zmluvy a v konaní nebolo preukázané, že žalobca takýto návrh akceptoval. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že Zmluva o úvere v rozpore so zákonom nemá písomnú formu, hoci v zmysle kogentného ustanovenia § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

10. Vzhľadom na uvedený dôvod odvolací súd považuje ďalšie závery prvoinštančného súdu uvedené v odôvodnení rozhodnutia, ohľadne absencie ďalších obligatórnych náležitostí, v dôsledku ktorých by bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, za nadbytočné.

11. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14 (Ernest Georg Radlinger, Helena Radlingerová, proti FINWAY a.s.), z ktorého vyplýva: „Treba pripomenúť, že celková výška úveru v zmysle smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l) vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa článku 3 písm. g) tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Podľa článku 3 písm. i) uvedenej smernice RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2 tejto smernice. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Článok 19 ods. 1 smernice 2008/48 spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I časti I tejto smernice. Táto smernica pritom stanovuje, že základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Výška čerpania úveru v zmysle časti I prílohy I smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle článku 3 písm. l) tejto smernice. Vnútroštátny súd musí v danej veci overiť, či jedna alebo viac súm uvedených v bodoch 27 a 28 tohto rozsudku neboli neoprávnene zahrnuté do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) smernice 2008/48, keďže táto okolnosť môže mať vplyv na výpočet RPMN a ovplyvniť tak správnosť informácií, ktoré mal veriteľ uviesť podľa článku 10 ods. 2 tejto smernice v predmetnej zmluve o úvere vo veci samej. Ako sa uvádza v odôvodneniach 31 a 43 smernice 2008/48, informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úverov. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. marca 2004, Cofinoga, C-264/02, EU:C:2004:127, bod 26, a uznesenie zo 16. novembra 2010, Pohotovosť, C-76/10, EU:C:2010:685, bod 70). Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje

sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“

12. Bezdôvodné obohatenie je upravené v ustanovení § 451 OZ a nasl.. Bezdôvodné obohatenie v zmysle Občianskeho zákonníka v pozitívnom vymedzení je majetkový prospech získaný 1/ plnením bez právneho dôvodu, 2/ plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 3/ plnením z neplatného právneho úkonu, 4/ z nepoctivých zdrojov, 5/ plnením za toho, kto podľa práva mal plniť sám. Subjekt, ktorý sa bezdôvodne obohatil, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenému subjektu, t.j. v prospech toho, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

13. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia však vznikne len za splnenia určitých zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby, a napokon, že nejde o prípad, keď Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 92/2010 z 19. januára 2012).

14. Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ), preto súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu v zmysle ustanovení § 451 a nasl. OZ o bezdôvodnom obohatení, pričom žalovaný je povinný vydať majetkový prospech získaný od žalobcu vo výške 1430,73 Eur s prihliadnutím na to, že žalovaný reálne zaplatil žalobcovi sumu 1 284,25 Eur a žalobca zaplatil žalovanému celkom sumu 2 714,98 Eur (2714,98 Eur - 1284,25 Eur).

15. Odvolací súd vzhľadom na námietku žalovaného týkajúcu sa nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozsudku ohľadne uplatneného úroku z omeškania v prvom rade skúmal, či v rámci prvoinštančného konania nedošlo zo strany okresného súdu k takému procesnému postupu, ktorý by bolo možno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces.

16. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

17. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

18. Ústavný súd Slovenskej republiky sa opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

19. Podľa názoru odvolacieho súdu predmetné rozhodnutie okresného súdu v časti týkajúcej sa priznania nároku žalobcu na úrok z omeškania atribút riadne odôvodniť rozhodnutie nespĺňa, keďže ohľadne tohto žalobcom uplatneného nároku rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje žiadne odôvodnenie (z rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné vyvodiť, z akého titulu žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, či žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, od kedy je žalovaný s omeškaním peňažného dlhu a či výška žalobcom požadovaných úrokov z omeškania

je v súlade s príslušnými právnymi predpismi), pričom absentuje právne posúdenie tohto žalobcom uplatneného nároku.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že jedine primerané odôvodnené súdne rozhodnutie umožní stranám oboznámiť sa so samotným výsledkom rozhodnutia, ale tiež pochopiť dôvody, na ktorých bolo založené, a zároveň len rozhodnutie spĺňajúce uvedené podmienky je preskúmateľné v inštančnom postupe, preto rozsudok, ktorý neobsahuje základné atribúty, je možné považovať za závažný zásah konajúceho súdu do práva strany na súdnu ochranu, pričom daný zásah v tejto fáze konania (odvolacieho konania) je možné odstrániť len zrušením napadnutého rozsudku pre jeho nepreskúmateľnosť.

21. Na základe uvedeného odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, ako rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 430,73 Eur (časť I. výroku) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť; v časti výroku rozsudku okresného súdu ohľadne príslušenstva pohľadávky (časť I. výroku) a v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania (II. výrok) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

22. V ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu opätovne rozhodnúť o žalobcom uplatnenom úroku z omeškania, pričom v odôvodnení rozsudku uvedie, či žalobcovi (ne)vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, z akého dôvodu mu (ne)vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, v akom období mu vznikol nárok na príslušenstvo pohľadávky a či výška žalobcom požadovaných úrokov z omeškania je v súlade s príslušnými právnymi predpismi.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

24. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).